

Kegyelmet kaptunk I: Isten irgalmat és szövetséget ad

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Mától kezdve három igehirdetésen át azt fogjuk a szívünkben forgatni, hogy hányféle módon kapunk kegyelmet Istentől. Ma Isten irgalmát és szövetségadását éljük át. A jövő héten Isten útnak indít bennünket egy új életben. A harmadik héten pedig Isten megmutatja magát nekünk, és megszabadít. Mindhárom ige ószövetségi. Mózesről, Noéről, és a babiloni fogságról szólnak. Mindhárom ige azonban Jézusra mutat. Jézus az új szövetség, Jézus az új élet, és Jézus a végső szabadulás. Első heti elmélyülésünk alapjaként hallgassátok meg azt az ígét, amelyet megírva találunk Mózes második könyve 34. fejezetének az elsőtől a 10. verséig a következőképpen:

Azután azt mondta az ÚR Mózesnek: Faragj két kőtáblát, az előbbiekhöz hasonlókat! Én pedig majd felírom a táblákra azokat az ígéket, amelyek az előbbi táblákon voltak, amelyeket összetörtél. Reggelre légy készen! Aztán jöjj fel reggel a Sínai-hegyre, és állj ott elem a hegy csúcsán! Ne jöjjön fel veled senki, ne is mutatkozzék senki az egész hegyen, se juhok, se marhák ne legeljenek a hegy tövében! Faragott tehát Mózes két kőtáblát, az előbbiekhöz hasonlókat, majd korán reggel fölment a Sínai-hegyre, ahogyan megparancsolta neki az ÚR, és kezében vitte a két kőtáblát. Ekkor leszállt felhőben az ÚR. Mózes pedig odaállt mellé, és segítségül hívta az ÚR nevét. Elvonult előtte az ÚR, és így mondta azt ki: Az ÚR, az ÚR irgalmas és kegyelmes Isten! Türelme hosszú, szeretete és hűsége nagy! Megtartja irgalmát ezer nemzedéken át, megbocsátja a bűnt, hitszegést és vétket. Bár nem hagyja egészen büntetés nélkül, hanem megbünteti az atyák bűnéért a fiaikat és a fiak fiait is három, sőt négy nemzedéken át. Mózes sietve a földig hajolt, leborult, és ezt mondta: Ó, Uram, ha elnyertem jóindulatodat, járj közöttünk, Uram! Mert bár keménynyakú nép ez, bocsásd meg mégis bűnünket és vétkeinket, és tégy tulajdonoddá bennünket! Az ÚR pedig ezt mondta: Én most szövetséget kötök. Olyan csodákat teszek egész néped előtt, amilyenek nem történtek sehol a földön, egyetlen nép között sem. Meglátja majd az ÚR tetteit az egész nép, amely között vagy, mert veled együtt félelmetes dolgokat fogok véghezvinni.

Urunk, egyedül te tudod azt, hogy milyen sokféle bűnünk van nekünk. Mutasd meg nekünk a Te végtelen irgalmadat és türelmedet, a Te *soha meg nem változó* szövetségedet – ígéd erejével! Ámen.

Kedves Testvéreim!

Ma: hálaadó ünnep van. – Ma: nemzeti gyásznapi van. – Most minden bizonnyal azt gondoljátok, hogy megbolondultam. Esetleg egy mikro-agyvérzést kaptam itt, a szószéken. Pedig nem. Mindkét kijelentés – igaz. Aratási hálaadó istentisztelet szokott lenni a most vasárnapi, mert ilyentájt van vége (*normális években...*) a szüretnek is. A pap vagy a lelkész az oltár elé tett terményeket áld meg, és mindenki örül. Valami itt nem stimmel... Az oltárunk előtt most nem lát senki terményeket... Vicces is lenne az egy egyetemi gyülekezetben, ezért mellőztem őket. Mégis hálaadás van a szívemben, amelyet hadd osszak meg veletek is. **Ez a századik igehirdetés az életemben.** Isten nagy kegyelmének tartom, hogy ennyiszor szolgálhattam már az Atyát, és hirdethettem egyszülött Fiát, a megváltó Krisztust. Nagyon köszönöm nektek is, hogy hosszú türelmetekkel ezt ti is lehetővé tettétek nekem.

Ma nemzeti gyásznapi is van. Nem azért, mert egy csermelypéter (egybeírva kisbetűvel, mint a nemecekernő) már századszor koptat valamilyen szószéket – *hiába...* (Persze az, hogy mennyire gyászos ez, az majd csak odaát, Isten ítélőszéke előtt derül ki...) Hivatalosan azért van nemzeti gyásznapi, mert **ma végezték ki a 13 aradi vértanút** – és velük egy időben Budapesten az első magyar miniszterelnököt, Batthyány Lajost is. A gyász egyben hála is. Hála azért a helytállásért, amely a vértanúk emlékezetét mindig bearanyozza, és hála mindazért a változásért, amelyet ez a helytállás jelentett. Soha nem lett volna kiegyezés 1848/49-es szabadságharc nélkül.

A múlt hét igéjében meghallgattuk a Tízparancsolatot. Igenám... De a nép, az istenadta nép nem bírta kivárni a negyven napot, ameddig Mózes végre visszajön a Sínai-hegyről. Neki Isten kellett – de itt, most és azonnal. Tapintható módon. Csinált hát aranyborjút. Azt imádta. A jól sikerült istentisztelet után pedig elindult a buli – egy kiadós orgia képében... Ki kell, hogy ábrándítsalak benneteket. Itt, ma, orgia – nem lesz... Kegyelem azonban bőséggel. És hát... Az ember élete nem az előzőn, hanem az utóbbin alapul.

Másodszor is felment hát Mózes a hegyre, hogy megkapja az új kőtáblákat, amelyeket (az aranyborjút és az orgiát látva) nagy dühében elsöre összetört. Ekkor vonult el előtte Isten, és mondta ki a saját nevét: **Az ÚR, az ÚR irgalmas és kegyelmes Isten! Türelme hosszú, szeretete és hűsége nagy!** Istennek ez a neve pontosan a szent számnak megfelelően, hétszer fordul elő az Ószövetségben. Isten történetek hosszú során át mutatja meg nekünk, hogy *1. irgalma, 2. kegyelme, 3. türelme, 4. hűsége és 5. szeretete* irántunk *végtelen* nagy. Hazafelé, vagy majd otthon csendesedjete el, és gondoljátok át életeteket úgy, hogy keressétek meg benne Isten újra és újra megnyilvánuló szeretetének néhány pontját. Sokat fogtok találni, higgyéte el – és minél idősebbek leszete, annál többet. **Gyönyörű a mi életünk, ahogyan a kegyelem újabb és újabb állomásain Jézus felé halad.**

Tegyük fel magunknak a kérdést: Mennyire vagyunk mi hosszútűróek, irgalmasak, hűségesek és szeretettel teljesek – Isten felé, és embertársaink felé? Mennyire akarunk azonnal mindent? "*Aranyborjút ide! Most!*" Mennyire állunk bosszút? Mennyire tudunk megbocsátani? Mennyire tudjuk bizalommal, szeretettel újra kezdeni a dolgokat? Adni másodszor is annak, aki megcsalt minket? Harmadszor – és negyedszer is. Sőt, ahogyan Jézus mondta Péternek: még hetvenhatsz is... (Mt 18,22).

Itt értünk el a mai igénknek ahhoz a pontjához, ahol az igehirdetések elkezdenek hebegni-habogni... Miért olyan a mi Istenünk, hogy három, sőt négy nemzedéken át bünteti a fiaat az atyáik vétkéért? Hát hogy lehet Isten ekkora szemét? **Mi hetvenhatsz bocsássunk meg, ő meg bosszút áll négy nemzedéken át? Visszaadom a babaruhát!** Az igehirdető ilyenkor szépen kitér arra, hogy de hát a kegyelem ugyanakkor ezer nemzedéken át megígért. Ha teológiailag művelt az igehirdető, akkor azt is elmondja, hogy ez az ezer kontra három-négy négyszer is előfordul a mózesi könyvekben (*a múlt héten hallott 2Móz 20,5-8; 4Móz 14,18; 5Móz 5,9-10*), de az utolsó említésnél (*5Móz 7,9-10*) már csak az ezer-nemzedéknyi kegyelem marad, és a bünt itt már csak annak számítja be Isten – aki elkövette. Nem ez a lényeg... A három-négy nemzedék azért került ide, mert **az ószövetség embere nagyon is tisztában volt a nagypapa-történelem jelentőségével.** Írott hagyomány híján **csak arra emlékszik a nép, amire még a nagymama (vagy a nagypapa) emlékszik. A családi minták is maximum három-négy generáción át öröklődnek,** utána már a hatásuk jóval kisebb. De nem is ez a lényeg...

A lényeg az, hogy **Isten irgalma mindig valamicskével nagyobb, mint Isten igazsága. Ez a „valamicske” pedig nem más, mint Jézus Krisztus – aki nem „valamicske”, hanem maga a Teljesség.** Ha *ezt* megértjük – kedves testvéreim –, akkor megértettünk *mindent*. Isten irgalma mindig egy Jézusnyival nagyobb – mint Isten igazsága. *Ez a kegyelem.*

Legyünk merészek a hitben! Bízunk „csakazértis” Istenben! – És akkor: meglátjuk Jézust. Akkor: megjelenik Jézus a mi saját életünkben, és betölt minket örömmel, megbocsátással és békességgel. Isten szövetséget köt velünk – a Jézusban – és tulajdonává tesz bennünket. – *Itt kiált közbe Julcsi... „Ki kérte erre Istent? Ki adott neki erre engedélyt? És ha én nem akarok az Ő tulajdona lenni – akkor mi van? Én éppen annak örülök most, hogy végre független lettem, van saját egzisztenciám, és nem vagyok senkinek a tulajdona! Nem fogok lépni menni megint! Független akarok maradni!”* – Kedves Julcsi! *Jó hírem van a számodra. Ha te független akarsz maradni – akkor az is maradsz. Fellélegezhetsz: soha nem leszel Isten tulajdona – ameddig ezt te nem akarod, sőt, kéred Istentől – úgy ahogyan Mózes is kérte. Isten végtelenül tiszteletben tartja a szabadságodat, Julcsi. Nem leszel Isten tulajdona – és nem kapsz a kegyelméből sem. Nem leszel soha igazán békés odabent – mert a te saját békéd bizony elképesztően törékeny. Független maradsz minden más emberrel szemben is. Emiatt nem lesz soha saját családod. Vagy ha igen, akkor úgy fogsz élni benne, mint egy előkelő idegen. Tudod Julcsi, ezt az életet nem kívánnám egyikünknek sem. Valahol ilyen lehet ugyanis a pokol... Ha te ezt választod Julcsi, akkor lesz a mai nap igazi nemzeti gyásznapi.*

Kedves Testvéreim! **Ránk nem a gyásznapi, nem a pokol, hanem a végtelen kiteljesedés, az örök élet vár. Nem a halálunk után – hanem ma. Itt és most.** Mert Isten olyan csodákat tesz velünk, amelyek nem történtek – sehol a földön. És amikor erre, Isten végtelen *1. irgalmára, 2. kegyelmére, 3. türelmére, 4. hűségére és 5. szeretetére* rádöbbenünk, akkor nem tudunk mást tenni – semmint hálát adni. „Örvendezz mindannak a jónak, amit Istened az Úr ad neked” (5Móz 26,11a). Néped üdvözítője te vagy Istenünk. Meghallgatod azokat, akik hozzád kiáltanak. Csodatévő Isten vagy te. Megmutattad erődöt a népek között. – Mutatkozzon meg Uram a te erőd – a mi életünkben is! Ámen.